

Svajonų
ROMANAI

Tango

LESLIE KELLY

Vyras už pinigų

9,79 Lt / 2012 lapkritis-gruodis

knygute.lt

Leslie Kelly

VYRAS UŽ PINIGUS

Romanas

Versta iš Leslie Kelly, Heated Rush, 2008

© Leslie Kelly, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2012

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2012

ISBN 978-609-406-579-8

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Jei galėtų rinktis, susikišti į nosį įkaitusius iešmus ar dalyvauti trisdešimt penktosiose tėvų sutuoktusių metinėse be vaikino, Anė Deivis nedvejodama griebtų degusių skystį ir degtuką. Tačiau paėmė čekių knygelę svarstydamą, kaip žemai gali nusiristi – ir kiek gali išleisti, – kad išvengtų už išdegintas šnerves baisiosio likimo.

– Du su puse tūkstančio – tiek galiu, – priminė sau ir draugei Tarai, kuri kartu su ja sėdėjo prie tuščio stalo viešbučio pokyliu salės gale.

Du tūkstančiai penki šimtai – maždaug tokia suma, kokią išleidusi, ji vis dar pajėgtų apmokėti sąskaitas ir turėtų ką *valgyti* kitą mėnesį.

Tara, retkarčiais padedanti sėkmingai veikiančiame Anės darželyje *Kūdikių svajonė*, į šį viengungių labdaros aukcioną atėjo tik moralškai palaikyti draugės. Juk aktorės karjeros siekiančios merginos čekių knygutė neleidžia pirkti vaikino net Gelbėjimo armijos stovėjimo aikštelės aukcione, ką jau kalbėti apie spindintį tarpžemyninį Čikagos viešbutį.

Jeį atvirai, ir Anė – ne turtuolė, o savo tau-

pomosios sąskaitos lėšas naudoja tik būtiniausių atveju. Ją šiandien čia atvedė juodžiausia neviltis. Rankos sviro pagalvojus apie savaitgalį namuose – be vaikino, – kai visos šeimos moterys gaili ir kudakuoja, vyrai, ypač broliai, šaiposi, o kiti mažo miestelio gyventojai bando supiršti.

Ką jau kalbėti apie neišvengiamus klausimus, kodėl ji atvažiavo viena, juk visa šeima žino, kad ji jau kelias savaites susitikinėja su mielu gražuoliu. Žiūrint tėvams į akis prisipažinti, kad gražuolis, su kuriuos susitikinėjo, pasirodė esąs vedęs pašlemėkas? Geriau jau pasivers ant tų iešmų ir pasivadins šašlyku. Tuščios sąskaitos – nedidelė kaina už galimybę išvengti agonijos. *Na, gal išleisčiau dar ir santaupas.*

Ne. Jokių būdu. Nebent scenoje kartu pasirodytų Džonis Depas ir Džošas Duhamelis ir pasiūlytų didžiausią kainą sumokėjusiai merginai galimybę visą savaitgalį eksploatuoti jų kūnus.

– Nieko čia negausi pigiau kaip už tris tūkstančius, – priminė Tara. Gražutė brunetė, paprastai kunkuliuojanti džiaugsmu ir lengvabūdiška, kalbėjo neįprastai pesimistiškai. – Net to išglebusio puošėivos blondino, kuris visiškai apsijuokė, šokdamas striptizą.

Anė susigūžė ir panoro muilu nusiplauti prisiminimą apie tai, kaip išblyškęs dvidešimties su trupučiu vaikiną šoko taip baisiai, kad pirmose eilėse sėdinčios damos apsimetė alps-tančios.

Bjauru. Kaip *tokį* parsiveši namo? Gal geriau būtų pasiimti kokį benamį, norintį užsidirbti keletą šlamančiųjų, ir surengti jam savaitgalio atostogas mažame JAV miestelyje?

Gera mintis...

Bent jau būtų pigiau nei tas prašmatnus aukcionas.

- Gal man apžiūrėti suoločius parke prie geležinkelio? Ten turėtų būti vyrukas, padarysiantis tą patį už gerokai mažiau nei du su pu-se tūkstančio.

- Tu nusiminusi, - priminė jai Tara, - o ne sa-
vižudė.

- O ar nerizikinga tai, ką dabar žadu daryti? Tų vaikinų irgi nepažįstu.

Vienintelis skirtumas - jie rodomi ir parduo-dami miniai gerokai įkaušusių turtingų mote-riškių viešbučio salėje. Tiesa, jie siūlo padorų pasimatymą - romantišką vakarienę, pasi-vaikščiojimą paplūdimyje, kruizą po pietų ar iškylą - pasiūliusiai aukščiausią kainą. Bet

Anei tie vyrai vis tiek visiškai svetimi.

Be to, abejojo, ar įkalbės išloštą viengungį iškeisti, kad ir ką jis ten siūlo, į pasimatymą *Aplankykite tėvus*. Tai kodėl ji tai daro?

Tara tarsi perskaitė jos mintis.

- Beviltiški laikai reikalauja...

- ...palydovų tarnybos.

Tara suprunkštė.

- Na žinoma, pasirodyk pas tėvus su parsiduodančiu vaikinu. Tikrai pasiseks.

- Gal jis neatrodytų pigus. Gal būtų mielas, normalus, patrauklus.

- Čia ne filmas *Vestuvių data*. - Susuktu lankstinuku Tara pliaukštelėjo Anei per ranką.

- Tokie neegzistuoja.

- Tačiau man reikia atsarginio plano, - vapėjo Anė.

Juk žino, kad laikas tirpsta. *Gal pasitaikytų koks jaunas padoriai atrodantis vaikinys prie darbo biržos?* Jei tik jis turi visus dantis ir keturias galūnes, šeima ir nesužinos, kad čia ne tas, su kuriuo ji susitikinėjo.

Net jei galūnės tik trys... Jis gali būti kilnus nelaimę išgyvenęs žmogus.

Kilnumas gerai. Labai gerai. Anė tuojuo peržvelgė šio vakaro programą ieškodama ugnia-

gesių, gelbėtojų, policininkų. Tėtei tikrai patiktų.

Šeima nežino, iš ko gyvena jos buvęs vaikiną Bleikas. Beveik nieko nežino. Tik kad ji susižavėjo kažkokiu aukštu tamsiaplaukiu gražuoliu. Tiksliai nežino, kaip jis atrodo. Todėl pristatyti jiems gali bet ką ir pasakyti, kad tai tas nuostabasis vaikiną, apie kurį daug pasakojo. Bet ką, išskyrus *tikrąjį* nuostabų vaikiną, kuris pasirodė besąs nuostabus *melagis*.

- Liaukis galvojusi apie Šunsnukį Bleiką.

- Negi mintis skaitai?

- Ne, bet tave labai lengva perkąsti, panele, visada besišypsanti blondine iš gretimo buto. Vos tik apie jį pagalvojusi susirauki, atrodo, kad nori ką nors prikulti, - pridūrė gūžtelėjusi pečiais Tara gurkšnodama alų. - Žinoma, taip pat atrodai riedamasi su kuria nors *supermama*, bet čia *nė vienos nėra*.

Supermamos. Taip jos su Tara vadina keletą ypatingai sudėtingų Anės klienčių. Tokių nedaug, bet jos puikiai organizuotos, pretenzingos, arogantiškos *Kūdikių svajonėje* paliktų vaikučių motinos, laikančios darželio auklėtojas gerai apmokamomis šunų vedžiotjomis.

Tarsi prižiūrėti pradedantį vaikščioti kūdikį

reikštų tik pakeisti jam sauskelnes.

- Tu juk jo nemylėjai, pati prisipažinai. Net nemiegojai su juo.

- Ačiū Dievui.

Kažkas sulaikė. Nuojauta. Kaip tik jai mergina buvo dėkinga, kai sužinojo, kad, nors jis teigė priešingai, Ponas Išsiskyręs Gražuolis tebuvo Vedęs Klastingas Paršas.

- Tai užmiršk jį.

- Užmiršau. Beveik. Man reikia tik iškęsti šį savaitgalį, o tada galėsiu apsimesti, kad to vyro visai nebuvau sutikusi.

- Primink, kodėl negali paprasčiausiai pasakoti šeimai, kas atsitiko? Neatrodo, kad čia būta tavo kaltės.

- Juk praėjusį pavasarį buvai sutikusi mano artimuosius. Negi tau *tikrai* kyla toks klausimas?

Tara papūtė lūpas ir lėtai papurtė galvą. Ji tik akimirką žvilgterėjo į Anės gyvenimą: vienintelė duktė globėjiškoje mažo miestelio šeimoje, tenorinčioje, kad ji sugrižtų namo, ištekėtų ir gimdytų vaikus. Dabar, o dar geriau – prieš pusę metų. Sužinoję, kad jų mergaitė turėjo romaną su vedusiu vyru, nepaliaus zysiti, kad Anė pamirštų didmiesčio svajones ir

parvažiuotų namo, kur sutiks *padorų* vietinį vaikną ir apsiramins.

- Užmiršk, kad klausiau.

- Susirasiu, kas suvaidins mano vaikną, įtikinsiu juos, kad esu visiškai laiminga ir man sekasi, tada per keletą savaitgalio skambučių pamažu suorganizuosiu išsiskyrimą.

Beveik patenkinta sumanymu, Anė paėmė taurę tebegalvodama apie atsarginį planą. Vyras, su kuriuo ji pasirodys, neprivalo būti *labai* gražus vien dėl to, kad ji taip papasakojo šeimai. Tikėtų ir gerokai paprastesnis, atrodantis kukliau už tuos seksualius viengungius, pateiktus aukcione, skirtame paremti vaikų Kalėdas. Grožis, kiek ji žino, slypi žiūrinčiojo akyse, ir jos šeima tai supranta. Praėjusiais metais Džedas, jos brolis, įtikinėjo sutikęs būsimąją Mis Ameriką. Vis dėlto jo mylimoji - labai miela mergina, kurią dievina visa šeima - labiau primena Mis Pilsberio Spurgą.

Tai gal jie pagalvotų, kad Anė paprasčiausiai persistengė pasakodama, koks gražuolis jos vaikinai. Kad ji, kaip ir jos brolis, beprotiškai įsimylėjusi. Anė neprivalo parsivežti vaikino, atrodančio kaip... kaip...

Dieve mano, kaip... jis.

Jos akys vėl, kaip ir visą vakarą, nukrypo į aukciono programą, atverstą ant stalelio. Praslinko kokios dvi minutės nuo paskutinio goudaus žvilgsnio – o tai ilgiausias laiko tarpas per visą vakarą, kai ji bent jau akies neužmetė į viengungį numeris dvidešimt, geraširdį gelbėtoją. Tikrą didvyrį. *Visiškai tobulą.*

Be to, vaikinai – tikras raumenų kalnas.

Spoksant į nakties mėlynumo akis, Anės širdis krūtinėje žaidė klases. Visai kaip tą akimirką, kai pastebėjo jį – visiškai svetimą žmogų, kurio vardo ji nežinojo, bet veidas ir kūnas priminė paskutinį erotinį sapną.

Skruostikauliai aukšti ir išraiškingi, nosis vanagiška, smakras tarsi iš granito iškaltas. Vienos ausies lezgelyje blizgėjo mažutis auksinis auskaras. Lūpos gundomai šypsojosi, atrodo, joks tikras vyras negali taip šypsotis ir kartu išlikti toks velniškai vyriškas. Vešlių rašalo juodumo plaukų – ilgų, šilkinų, surištų į uodegėlę – blizgesys ir neišmatuojamos mėlynos akys turėjo būti *Photoshop* programos kūrinys.

Koks skirtumas? Tokio nelaimėsi. Jokių šansų. Tik ne po tokios praėjusio vaikinio sėkmės.

Staiga Anė užsimanė dingti iš čia, kad nematyti, kuri jį laimės. Tai nereiškia, kad nenorėtų

jo pamatyti gyvo, nes, jei atvirai, net ir nuotrauka sujaudino. Joks vyras tikrovėje negali būti toks gražus.

Anei nespėjus pajudėti, Tara mostelėjo į sceną, kur žiūrovų palaikymo maldaute maldavo pranešėjas, ruošiantis auditoriją paskutinei vakaro akimirkai. Didžiajam finalui. Viengungiui numeris dvidešimt.

- Šitas aukcionas - geriausia proga, o šitas vaikas - *paskutinė* viltis. Nepražiopsok.

- Geriau eikime. - Anė atsirėmė į stalelį ketindama keltis. - Nieko neišeis.

- Juk pinigai tam ir reikalingi, kad išleistum. Abi žinome, kad kaip tik į šį paskutinį vaiką visą vakarą smailinai akis.

Negi ji tikrai tokia nuspėjama? Gal tik Tarai - pirmai draugei, kurią susirado prieš penkerius metus persikrausčiusi į Čikagą. Antra vertus, namiškiai visuomet patardavo nelošti pokerio, nes Anė demonstruojanti jausmus panašiai kaip kitos - papuošalus: begėdiškai.

- Ar pastebėjai, kaip ištuštėjo salė? - Tara pasilenkė arčiau norėdama įtikinti ne tik ramiu tonu, bet ir žodžiais. - Pusė moterų pakilo ir išėjo po paskutinio vaiko, tarptautinio verslininko, pasirodymo.

Anė *pastebėjo*, bet nesuprato kodėl.

- Vis tiek nesuprantu, - burbtelėjo ji.

Prieš dešimt minučių, kai už neįtikėtiną sumą - dvidešimt penkis tūkstančius dolerių - buvo parduotas viengungis numeris devyniolika, pirkėjos akimirksniu ėmė tirpti. Tarsi brangakmeniais pasidabinusios moterys buvo atėjusios tik dėl šio vyro. Iš salės traukė grupėmis, tuojuo ištuštėjo priekiniai staleliai.

Rudakis viengungis *buvo* gražus. Tačiau, Anės nuomone, paskutiniajam jis nė žvakelės palaikyti nevertas.

- Kertu lažybų, kad visas išgąsdino aukštos kainos, juk tai reiškia, kad paskutinis vaikinąs kainuos penkiasdešimt tūkstančių.

- Nemanau. - Tara palinko dar arčiau. - Kilmingosios *dingo*. Žiūrėk, kas liko... Tik triukšmingos darbininkės, kaip mes.

Anė paskubomis apsižvalgė: atmosfera salėje buvo linksmesnė ir lengvesnė. O gal Tara teisi? Šios panašesnės į merginas, ieškančias, kur nusipirkti du už vieno kainą. Visai ne *Dom Perignon* tipo, kurios kaip pakvaišusios varžėsi dėl viengungio numeris devyniolika.

Tara raudonu nagu bakstelėjo į seksualiojo viengungio veidą.

- Tu gali jį laimėti, Ane. Tu *nusipelnei*.

O gal...

- Pažiūrėk į nuotrauką, - energingai kalbėjo Tara, - prisimink, kad geriausia paliekama pa-baigai. Ryžkis, arba su tavimi daugiau niekada nebekalbėsiu!

Bet kurią kitą dieną tai būtų labiau palaima nei bausmė, bet Anė buvo per daug susirūpi-nusi, kad apie tai pagalvotų.

Aukciono vedėjas ėmė skaityti paskutinio viengungio biografiją, moterys salėje nutilo. Anės pulsas visą vakarą vis greitėjo: ji apsime-tė besidominti kitais vyrais - pasidrąsindama už keletą net kainą siūlė. Dabar širdis lėkė šuoliais.

Kraujas ošė gyslomis, ji vos kvėpavo ir jautė-si kiek apsvaigusi.

- Tikrai gali sumokėti daugiau nei du su puse tūkstančio. Juk žinai, kad sukrapštytum dar keletą šlamančių, - kuždėjo Tara.

- Tu labai jau greita tuštinti mano sąskaitas, - atkirto Anė.

Kiek aš turiu santaupų?

- Nusiaubk aukų stiklainį žaidimų kambaryje. Vaikai nepasiges dar vienos abėcėlinės dėlio-nės, juk vis tiek nemėgsta lavinamųjų žaidi-

my....